

Nicolae Barbu

În această primăvară ieșeană ce-a plouat cu floare străzile imbibate de amintiri și de ecourile pașilor multor oameni de seamă, a dispărut fulgerător dintre noi, în plină vigoare, criticul și istoricul de teatru Nicolae Barbu.

Cu o promptitudine care mi-a amintit de „concurența” tinerilor critici din vremea studenției mele (gata mereu să se la la întrecere cine predă mai întâi unui cotidian cronica ultimei premiere bucureștene), Nicolae Barbu publica, în ziarul local, cronica sa, pertinentă și documentată. la spectacolul Naționalului ieșean cu piesa lui Osborne (stranie întâmplare !) Epitaf pentru George Dillon ; două zile mai târziu, când în cabinetele teatrului actorii se delectau cu omagiul cald ce le era adus, a căzut ca un trăsnet vestea dispariției...

Om de teatru, dar și de carte temeinică, aflător adesea în cercurile celor mai distinși universitari, cunoscându-l și iubindu-l pe actori nu numai din stal, ci participând activ la viața internă a teatrului ieșean în epoca lui de aur de acum câteva decenii, însoțind cu observația-i atentă și petrecind trecerea prin luminile rampei a numeroase generații de actori care s-au perindat, perioade mai lungi sau mai scurte, pe venerabila scenă, Nicolae Barbu s-a impus prin cronicile curente la spectacole (în ultimii ani a activat și ca redactor-șef ad-junct al prestigioasei reviste de cultură „Cronica”), dar mai cu seamă prin ample lucrări monografice și de istoria teatrului : de la documentata monografie despre Aglae Iruțeanu și cele 222 de roluri abordate în prodigioasa-i carieră la volumul „Momente din istoria teatrului românesc”, publicat în 1977 de Editura „Eminescu”, sau la cel dedicat Teatrului Național „Vasile Alecsandri” (cuprinzând și un original „Dicționar al actorilor” — date despre toți actorii care au călcat vreodată pe bătrina scenă, între 1816 și 1976 — listă impresionantă, ce-ți dă plăcuta impresie că ar reuni marea majoritate a actorilor României).

...L-am întâlnit ultima oară, cu toții, la proiecția unul tulburător film despre Molière ; răvășiți, și noi și el, de magistratul final — moartea eroului — n-am putut schimba decât puține cuvinte. Cu binecunoscuta-i eleganță, a ținut să se refere într-un fel și la premiara noastră din ajun, rostind doar : „Frumos epitaf...”.

Și ne-am despărții.

Pentru totdeauna.

Nicoleta TOIA

(Continuare de la pag. 81)

calitatea lor depinde de valorificarea deplină și dozarea exactă a expresiei artistice în evoluția sa pe parcursul spectacolului.

Sîntem în preajma premierei, au loc vizionările și spectacolul se apropie de împlinirea sa firească : întâlnirea cu publicul. Testarea lui în relație cu celălalt termen al ecuației teatrale — spectatorul — duce la cristalizarea finală a formei lui artistice, care urmează să se manifeste în șirul de reprezentații. Mă întreb dacă sistemul repetițiilor generale cu

public, folosit în alte părți ale lumii, nu permite cumva creatorilor din teatru o lansare mai lină a spectacolului, mai elastică și cu efect direct asupra perfecționării mijloacelor de expresie, ca rezultat al comentariului confruntării, după fiecare repetiție cu public. Posibilitatea controlului și perfecționării spectacolului în relație cu publicul înainte de premieră mi se pare că dă o șansă în plus reușitei spectacolului și este deci un element pozitiv care ar putea fi experimentat și în teatrul nostru.